

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
ΓΡΑΦΕΙΟ ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΙΩΝ
 Εν Πειραιεί τη 16η Δεκεμβρίου 2024

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΕΣ ΟΙ ΑΝΤΙΧΑΛΚΗΔΟΝΙΕΣ
«ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ»;

(Σχολιασμός κειμένων σχετικά με την πρόσφατη συνάντηση του «Διμερούς Θεολογικού Διαλόγου της Ορθοδόξου Εκκλησίας και των Αρχαίων Ανατολικών Εκκλησιών»)

Στα πλαίσια της λεγομένης «**Οικουμενικής Κινήσεως**» η Εκκλησία μας διεξάγει εδώ και πολλές δεκαετίες θεολογικούς διαλόγους με διάφορες αιρετικές ομάδες, με απώτερο σκοπό την μεταστροφή των αιρετικών και την επιστροφή τους στην Μία και Αδιαίρετη Εκκλησία του Χριστού, ήτοι: στην Ορθοδοξία την αληθινή και μοναδική Εκκλησία, η οποία, μόνη Αυτή διατηρεί την γνησιότητα της βιβλικής και αγιοπατερικής παράδοσης. Μόνον Αυτή σέβεται με απόλυτη πιστότητα την Συνοδική Παράδοση, δια της οποίας οριοθετείται, εν Αγίω Πνεύματι, η σώζουσα αλήθεια. Αλλά, επειδή όλες οι αιρετικές ομάδες, οι οποίες συμμετέχουν στους θεολογικούς διαλόγους, δεν πείθονται και δεν εκδηλώνουν διάθεση για αποβολή των κακοδοξιών τους και την επιστροφή τους στην Μία και αδιαίρετη Εκκλησία, η Ορθοδοξία συνεχίζει να διαλέγεται, με το αιτιολογικό, «**να δίνει την ορθόδοξη μαρτυρία στους ετεροδόξους αδελφούς μας**». Δυστυχώς οι διάλογοι έχουν οδηγηθεί σε πλήρη αναποτελεσματικότητα και εν πολλοίς βαίνουν σε βάρος της Ορθοδοξίας, διότι οι ορθόδοξοι αναγκάζονται να «**κατανοούν**» τις πλάνες των αμετανόητων αιρετικών ως «**ορθόδοξες διαφορετικές παραδόσεις**», τις οποίες έχει «**παρανοήσει**» η Ορθοδοξία!

Ορισμένες από αυτές τις θρησκευτικές κοινότητες, που διαλλέγεται η Ορθόδοξη Εκκλησία μας, είναι και οι λεγόμενες «**Αντιχαλκηδόνιες Εκκλησίες**», και κύρια όσες ακολουθούν τον κλάδο το Μονοφυσιτισμού. Για ενημέρωση των αναγνωστών μας αναφέρουμε πως, «**Με την γενική ονομασία “Μονοφυσίτες” εννοούμε ένα πλήθος θρησκευτικών ομάδων με μικρές δογματικές διαφορές αναμεταξύ τους. Το μεγαλύτερο λάθος της διδασκαλίας τους- εξ ου και η ονομασία τους- είναι πως ο Χριστός είχε μια φύση, την θεϊκή. Αυτό διότι κατά την ένωση της θείας με την ανθρώπινη φύση- όπως υποστηρίζουν- υπερτέρησε η πρώτη και ούτε λίγο ούτε πολύ “απορρόφησε” την δεύτερη. Αυτήν την αυθαίρετη θεωρία επινόησε ο Αρχιμανδρίτης Ευτυχής τον 5ο αιώνα παρασύροντας μαζί του στην πλάνη πολλούς ακόμη (π.χ. Σεβήρος, Διόσκουρος κλπ.). Η 4η Οικουμενική Σύνοδος καταδίκασε αυτήν την αίρεση. Η απόφαση επικυρώθηκε με το γνωστό θαύμα της Αγίας Ευφημίας. Δυστυχώς πολλοί αποκόπηκαν**

από την Εκκλησία μένοντας έως τώρα στην πλάνη και παραδεχόμενοι μόνον τις 3 πρώτες Συνόδους. Φυσικά όποιος δεν αποδέχεται μέρος τις αληθείας την αρνείται ολόκληρη. Απόγονοι αυτών είναι οι Κόπτες, Συριάνοι, Ιακωβίτες, Αρμένιοι, Αιθίοπες κ.α.»¹. Αυτές τις πλάνες, τις οποίες δεν απορρίπτουν οι σύγχρονοι Μονοφυσίτες, καλούνται και εν πολλοίς εξαναγκάζονται, να «ερμηνεύσουν ορθοδόξως» οι εκπρόσωποι των Ορθοδόξων Εκκλησιών στους διμερείς θεολογικούς διαλόγους!

Αφορμή για την παρούσα ανακοίνωσή μας πήραμε από Έκθεση Πεπραγμένων του «Διμερούς Θεολογικού Διαλόγου της Ορθοδόξου Εκκλησίας και των Αρχαίων Ανατολικών Εκκλησιών» από τον Ελλογιμώτατο Καθηγητή της Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών κ. Δ. Μόσχο, το οποίο έλαβε χώρα στο Παπικό Κέντρο Logos, στην Μονή Αγίου Bishoy, Wadi El Natrum, στην Αίγυπτο, από την 16^η έως 17^η Σεπτεμβρίου ε.ε., με τίτλο: «“η γαρ αγάπη του Χριστού συνέχει ημάς” (Β΄ Κορ.δ΄,14)» και την εισήγηση με τίτλο: «Ο Διμερής Διάλογος με τις Ανατολικές Ορθόδοξες Εκκλησίες και η Εκκλησία της Ελλάδος».

Αφού μελετήσαμε με προσοχή τα δύο κείμενα, παρατηρούμε ως αρχή την εσφαλμένη αναφορά στις αιρετικές κοινότητες των αντιχαλκηδονίων ως «Ανατολικές Ορθόδοξες Εκκλησίες», ένας όρος, ο οποίος έχει παγιωθεί σ’ αυτές τα τελευταία χρόνια. Όμως ο όρος «ορθοδοξία», που σημαίνει «ορθή δόξα», έχει υιοθετηθεί εξ’ αρχής από την Ορθόδοξη Καθολική Εκκλησία μας, για να ορίσει την γνήσια, απαραχάρακτη και μόνη σώζουσα πίστη, την οποία κατέχει μόνο Αυτή, όπως διδάχτηκε από τον Κύριο, κηρύχτηκε από τους Αγίους Αποστόλους στην οικουμένη, οριοθετήθηκε από τις Άγιες Συνόδους και τηρήθηκε από τους Αγίους Πατέρες. Οι Αντιχαλκηδόνιες «εκκλησίες» δεν είναι και δεν μπορούν να ονομάζονται ορθόδοξες, διότι διέστρεψαν την ορθή πίστη και καταδικάστηκαν από τις Άγιες Συνόδους ως αιρετικές. Σφετερίζονται τον όρο «ορθόδοξες», προφανώς για παραπλάνηση. Και αυτό είναι, κατά τη γνώμη μας, ένα πολύ σοβαρό ζήτημα, το οποίο παραβλέπεται από ορθοδόξου πλευράς. Αν λοιπόν οι Αντιχαλκηδόνιες «εκκλησίες» είναι «ορθόδοξες», τότε γιατί συνεχίζει να διαλέγεται η Εκκλησία μας με αυτές και γιατί δεν κάνει την ένωση; Δεν είναι αυτό μια κραυγαλέα αντίφαση;

Όσον αφορά στο κείμενο του Καθηγητή κ. Δ. Μόσχου, της αναφοράς του στα πεπραγμένα της συνάντησης, δεν έχουμε να κάμουμε κάποιες παρατηρήσεις, αφού περιορίζεται στη σύνθεση και τις εργασίες της συνάντησης. Αρκέστηκε να κάμει μια επισκόπηση των αντιδράσεων, από ορθοδόξου πλευράς, μετά την δεκαετία του 1990 και ιδίως του 2000.

¹ <https://www.impantokratoros.gr/monofysites.el.aspx>

Στην εισήγησή του «επεσήμανε την ανάγκη να επιταχυνθούν οι διαδικασίες καθώς συντρέχουν και γεωπολιτικοί λόγοι που απαιτούν την ενότητα των Χριστιανών ειδικά μεταξύ των Ορθοδόξων και Αρχαίων Ανατολικών». Προβληματιζόμαστε βεβαίως για την όποια επιτάχυνση.

Ο κ. Καθηγητής κ. Δ. Μόσχος ανάγνωσε και την εισήγηση του Σεβ. Μητροπολίτη Ν. Ιωνίας και Φιλαδελφείας κ. Γαβριήλ. Στην εισήγησή του ο Σεβασμιώτατος ορθότατα έκανε μια λεπτομερή παράθεση γεγονότων και λεγομένων στις ως τώρα συναντήσεις. Από τις παραθέσεις δηλώσεων από μέρους των Αντιχαλκηδονίων, διαφαίνεται ξεκάθαρα η πλήρης απροθυμία τους να αποποιηθούν τις πλάνες τους και να ενταχτούν στην αδιαίρετη Εκκλησία. Μάλιστα συχνά προβάλλουν εξωφρενικές απαιτήσεις, όπως λ.χ. άρση των αναθεμάτων κατά των «αγίων» του Μονοφυσιτισμού, **Δίσκουρο** και **Σεβήρο!**

Επ' αυτού του θέματος έχουν αποφανθεί κορυφαίοι ορθόδοξοι θεολόγοι, ότι οι πεισματικά αρνούμενοι τους Όρους της Δ' Οικουμενικής Συνόδου αιρετικοί, μεταχειρίζονται λεκτικά σχήματα για να «αποδείξουν» την δήθεν «ορθοδοξία» τους, ενώ στην ουσία παραμένουν πεισματικά στις πλάνες τους. Ισχυρίζονται ότι δήθεν η Ορθόδοξη Εκκλησία «λειτούργησε» υπό το κράτος μισαλλοδοξίας και δεν θέλησε να κατανοήσει τον ορθόδοξο τρόπο σκέψης και έκφρασής τους.

Παραθέτουμε ορισμένα αποσπάσματα σχετικών κειμένων, για να καταλάβουν οι αναγνώστες μας ότι οι Αντιχαλκηδόνιες «εκκλησίες» βρίσκονται και εμμένουν στις πλάνες τους. Και ότι, οι εκ των ορθοδόξων, οι οποίοι τις «βλέπουν» ως «ορθόδοξες», σφάλουν και βλάπτουν, τόσο την Εκκλησία, όσο και τους ίδιους τους αιρετικούς, τους οποίους δημιουργούν την ψευδαίσθηση ότι βρίσκονται στην αλήθεια, ότι οι «εκκλησίες» τους είναι γνήσιες και επεργάζονται τη σωτηρία.

Ο Ομότιμος Καθηγητής της Θεολογικής Σχολής ΑΠΘ π. Θεόδωρος Ζήσης, στο περιοδικό «ΘΕΟΔΡΟΜΙΑ», δημοσίευσε ένα αρκετά διαφωτιστικό σχετικό άρθρο με θέμα: «**Η "ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ" ΤΩΝ ΑΝΤΙΧΑΛΚΗΔΟΝΙΩΝ ΜΟΝΟΦΥΣΙΤΩΝ**», στο οποίο ξεκαθαρίζεται η θέση των αντιχαλκηδονίων «εκκλησιών». Μεταξύ των άλλων τόνισε: «**Είναι γνωστόν ὅτι μεταξύ τῶν διαλόγων πού διεξάγει ἡ Ὁρθόδοξος Καθολικὴ Ἐκκλησία μὲ τοὺς ἑτεροδόξους συμπεριλαμβάνεται καὶ ὁ διάλογος μὲ τοὺς Μονοφυσίτας ἢ τοὺς Ἀντιχαλκηδονίους ἢ τοὺς Προχαλκηδονίους ἢ τοὺς Ἀρχαίους Ἀνατολικούς ἢ τοὺς ἐσχάτως καὶ ἄντικρυς πρὸς τὴν Παράδοση ἀποκαλουμένους Ὁρθοδόξους Ἀνατολικούς. Ὁ διάλογος αὐτὸς στὸ ἐπίπεδο τῆς Μεικτῆς Θεολογικῆς Ἐπιτροπῆς πού τὸν διεξάγει ἔχει καταλήξει σὲ συμφωνία, ἀπὸ τὴν ὁποία προκύπτει ὅτι δήθεν δὲν μᾶς χωρίζει τίποτε στὴν πίστη, ὅτι οἱ θεωρούμενες μέχρι τώρα διαφορὲς ὀφειλόταν σὲ παρανόηση καὶ παρεξήγηση τῆς θεολογικῆς ὀρολογίας, πού τὴν**

κατάλαβαν τώρα καλύτερα οί ειδικοί θεολόγοι έπιστήμονες από τούς άγιους Πατέρας, και ότι ή άρχική άπόσχιση τών Άντιχαλκηδονίων από την Έκκλησία δέν όφειλόταν σέ θεολογικούς αλλά σέ πολιτικούς λόγους»².

Και συνεχίζει: «Η παραμορφωτική αυτή τών πραγμάτων εικόνα κυκλοφορούσε κυριαρχικά από την άρχή τών συνομιλιών, τόσο στις τέσσαρες άνεπίσημες συνδιασκέψεις Όρθοδόξων και Άντιχαλκηδονίων, πού σημειωτέον έγι-ναν με πρωτοβουλία τού Παγκοσμίου Συμβουλίου Έκκλησιών, όσο και στις έπίσημες συναντήσεις τής Διορθοδόξου επί τού διαλόγου αυτού Έπιτροπής και στις συνδια-σκέψεις κατόπιν τής Μεικτής Θεολογικής Έπιτροπής. Υπήρχαν μάλιστα και πρόσωπα, μέλη τού διαλόγου και εκπρόσωποι Έκκλησιών, πού πίστευαν ότι ή "Όρθοδοξία" τών Άντιχαλκηδονίων είναι άναμφίβολος και έκτός πάσης άμφισβητήσεως, περιττεύει έπομένως και ό θεολογικός διάλογος, πού θα περιπλέξει περισσότερο τά πράγματα. Συνιστοῦσαν γι' αυτό και έπρότειναν νά προχωρήσουν οί Έκκλησίες σέ άπλή διακήρυξη τής ένώσεως, γιατί οί δεκαπέντε αιώνες χωρισμοῦ ήσαν άδικαιολόγητοι, και έπομένως κατά τó σκεπτικό αυτό ή Έκκλησία βρισκόταν όλους αυτούς τούς αιώνες σέ πλάνη, και έκαναν λάθος οί έκατοντάδες τών μεγάλων και έπιφανών και σοφών και φωτισμένων άγιών Πατέρων πού άγωνίσθηκαν και έγραψαν έναντίον τών Μονοφυσιτών, Ίακωβιτών, Άκεφάλων, Σεβηριανών κ.τ.λ., αλλά και τó πλήθος τών άπλών αλλά φωτισμένων και άγιών γερόντων, οί όποιοι, όπως φανερώνουν πάμπολλες διηγήσεις στα Γεροντικά, οὔτε νά συνομιλήσουν δεχόταν με Άντιχαλκηδονίους, μέχρις ότου άποκηρύξουν την αίρεση και άναγνωρίσουν τις άποφάσεις τής Δ' έν Χαλκηδόνι Οίκουμενικής Συνόδου»³.

Εξίσου διαφωτιστική είναι και σχετική μελέτη της Ιεράς Μονής Οσίου Γρηγορίου Αγίου Όρους, με συντάκτη τον Μοναχό Λουκά Γρηγοριάτη, με τίτλο: «Ο σύγχρονος διάλογος Όρθοδόξων και Άντιχαλκηδονίων υπό το φως της παραδόσεως της Έκκλησίας». Μεταξύ των άλλων τονίστηκε πως, «Στην εποχή μας δόθηκε ή δυνατότης για νέο διάλογο. Αναντιρρήτως υπήρξε εκ μέρους ορισμένων Άντιχαλκηδονίων υγιής πρόθεσις προσεγγίσεως και ειλικρινούς διαλόγου. Προφανώς και ή Όρθόδοξος Έκκλησία, συνεπής στην αποστολικότητά της, δέν ήτο δυνατόν να αρνηθή τον διάλογο, ό οποίος άρχισε με πρωτοφανή αισιοδοξία. Η δυσχερής θέσις των χριστιανικών αυτών λαών εν τω μέσω της μουσουλμανικής πλημμυρίδος και ή ημετέρα φυσική συμπάθεια προς τους πονεμένους αυτούς ανθρώπους υπήρξε ισχυρό κίνητρο επισπεύσεως των

² <https://www.theodromia.gr/625DC6B1.el.aspx>

³ Όπου ανωτέρω

διαδικασιών. Όμως το κλίμα ευφορίας επέτειναν και αρνητικοί από Ορθοδόξου απόψεως παράγοντες, όπως ή οικουμενιστική προοπτική του 20ού αιώνας και ή άμβλυνσις γενικώς των θεολογικών κριτηρίων. Διερευνών τους λόγους της πρώτης αυτής ευφορίας ό μετριοπαθής στις κρίσεις του Σεβ. Μητροπολίτης Εφέσου Χρυσόστομος σημειώνει: “Ίσως διότι δεν ήτο δυνατόν να είχαν συνειδητοποιηθή εκ πρώτης αρχής αι ιστορικοθεολογικαί δυσκολίαι δια μίαν τοιαύτην ποθητήν ένωσιν”. Ο ανεπίσημος Διάλογος (1964-1971) ωδήγησε σε συμφωνίες θεολογικώς απαράδεκτες. Βεβαιώθηκε ή πλήρης και βαθεία συμφωνία επί της ουσίας του Χριστολογικού δόγματος. Ο Όρος της Δ' Οικουμενικής Συνόδου αποσιωπήθηκε και άντ' αυτού προτάθηκε ή σύνταξις νέας διατυπώσεως (formula) της κοινής υποτίθεται πίστεως. Η συναρίθμησις των μετέπειτα τεσσάρων Οικουμενικών Συνόδων Ε' έως Ζ' παρεκάμφθη με θεολογικές σοφιστείες (διάκρισις "προθέσεως" και "ορολογίας" της Συνόδου). Και, τέλος, ή άρσις των αναθεμάτων θεωρήθηκε δυνατή εφ' όσον ή πίστις είναι δήθεν κοινή και εφ' όσον δεν υποχρεούνται οι Εκκλησίαι να αποδεχθούν ως αγίους τους πρώην αιρεσιάρχας και αναθεματισμένους»⁴.

Όσον αφορά στην συμπάθειά μας και στην πικρία μας για τις δοκιμασίες των εντός του ισλαμικού κόσμου διαβιούντων Μονοφυσιτών, είναι δεδομένη, όπως και για κάθε άνθρωπο. Αλλά δεν μπορεί και δεν πρέπει να επηρεάζει τη θέση μας όσον αφορά τις πλάνες τους, τις οποίες οφείλουμε να προβάλλουμε και να ελέγχουμε, με γνώμονα πάντοτε την αγάπη. Το ως άνω κείμενο επισημαίνει: «Και άσφαλώς οι άγιοι Πατέρες και οι όσοι γεροντάδες δέν είχαν λιγώτερη αγάπη και κατανόηση από τους σημερινούς υπερμάχους τής ένώσεως, αντίθετα ή στάση τους όφειλόταν σέ φροντίδα, ποιμαντική και παιδαγωγική, να συνειδητοποιήσουν οι έκτραπέντες τὸ λάθος και να όδηγηθούν στην όρθή πίστη πὸν είναι άπαραίτητη προϋπόθεση σωτηρίας. Άγαπᾶ εκείνος πὸν λέγει τήν αλήθεια, ἔστω και ἂν πικραίνει κατ' άρχήν και δημιουργεί αντίδραση, και ὄχι εκείνος πὸν παραπλανᾶ και κρύβει τήν αλήθεια, υπολογίζοντας στις πρόσκαιρες ανθρώπινες σχέσεις και ὄχι στις αιώνιες πραγματικότητες»⁵.

Το κείμενο της Ιεράς Μονής Οσίου Γρηγορίου Αγίου Όρους αποδομεί πλήρως όσους νομίζουν δια την δήθεν «ορθοδοξία» των αιρετικών αντιχαλκηδονίων. «Η θεολογική κριτική που ασκήθηκε εν τω μεταξύ αποδεικνύει ότι οι Κοινές Δηλώσεις είναι καρπός δογματικών υποχωρήσεων εκ μέρους των Ορθοδόξων. Οι Αντιχαλκηδόνιοι δεν υποχώρησαν ούτε βήμα από την Χριστολογία

⁴https://www.zoiforos.gr/index.php?option=com_k2&view=item&id=9660:o-sygxronos-dialogos-orthodokson-kai-antixalkidonion-ypo-to-fos-tis-paradoseos-tis-ekklisias&Itemid=167

⁵ <https://www.theodromia.gr/625DC6B1.el.aspx>

του Σεβήρου, την οποία και διετύπωσαν με σαφήνεια στις Κοινές Δηλώσεις. Αυτό φαίνεται από τα εξής: 1) Καταδικάζουν τον νεστοριανισμό και τον ευτυχιανισμό, αλλά δεν καταδικάζουν τον σεβηριανισμό που είναι ο μονοφυσιτισμός των συγχρόνων μας Αντιχαλκηδονίων. 2) Αποσιωπούν την Δ' Οικουμενική Σύνοδο στο σύνολο της. Αναφέρονται στην διδασκαλία των Οικουμενικών Συνόδων Ε', ΣΤ' και Ζ', όχι ως ορθοδόξου διδασκαλίας αποδεκτής και από αυτούς τους ίδιους, αλλά ως χριστολογικής ερμηνείας των Ορθοδόξων, την οποία οι Αντιχαλκηδόνιοι δεν έχουν λόγους να την αρνηθούν στους Ορθοδόξους. 3) Αναφέρονται στην θεία φύσι του Χριστού μετά των φυσικών της ιδιοτήτων και στην ανθρωπινή φύσι Του μετά των φυσικών της ιδιοτήτων, αλλά σταματούν στο σημείο αυτό. Έτσι αναδιατυπώνουν το εκ δυο φύσεων. Όμιλούν στην συνέχεια περί ενώσεως των φύσεων, αλλά δεν αναφέρονται στην ύπαρξι των φύσεων εν τη ενώσει: δεν αναδιατυπώνουν δηλαδή το εν δύο φύσει. Επιτρέπουν στους Ορθοδόξους να διατηρούν την δυοφυσιτική ορολογία, εφ' όσον δι' αυτής δεν νεστοριανίζουν, αλλά νομιμοποιούν τους Αντιχαλκηδόνιους να διατηρούν την σεβηριανή ορολογία, ωσάν αυτή να είναι άμοιρος μονοφυσιτικού φρονήματος. 4) Ομολογούν ότι ο Σαρκωθείς Λόγος είναι το υποκείμενο πάσης θελήσεως και ενεργείας εν Χριστώ (ορθώς, διότι προφυλάσσει από τον νεστοριανισμό), αλλά δεν λένουν ταυτοχρόνως ότι οι φύσεις εν Χριστώ είναι φυσικώς ενεργητικές και θελητικές, ώστε ο Χριστός να είναι ο ενεργών καθ' εκατέραν των φύσεων μετά της θατέρου κοινωνίας. Η περικεκομμένη διατύπωσις εισάγει σιωπηρώς και τεχνηέντως τον σεβηριανό μονοενεργητισμό. 5) Παραχωρούν στους Αντιχαλκηδόνιους την δυνατότητα να ορίζουν το υποστατικώς εν τω Χριστώ ως μίαν ηνωμένην θεανθρωπίνην φύσιν. Εισάγουν έτσι με άλλες λέξεις την σεβηριανή μία σύνθετη φύσι»⁶.

Δεν έχουμε τα περιθώρια να επεκταθούμε περισσότερο για να καταδείξουμε ότι οι αντιχαλκηδόνιες «εκκλησίες» παραμένουν αιρετικές και ότι οι απόψεις των ορθοδόξων θιασωτών της «ορθοδοξίας» αυτών παραμένουν έωλες και ίσως βλαπτικές για τους ίδιους, για την ορθόδοξη αυτοσυνειδησία και κύρια για την συνειδητοποίηση των αιρετικών των πλανών τους, για μετάνοια και επιστροφή στην σωστική αγκαλιά της Μίας και Αδιαίρετης Εκκλησίας του Χριστού. Χαρακτηριστική και λίαν προβληματική είναι η κοινή δήλωση ορθοδόξων και μονοφυσιτών: «Κατενοήσαμεν τώρα σαφώς ότι άμφοτεροι αί οικογένειαι διετήρησαν πάντοτε πιστώς την αυτήν άθθεντικήν Όρθόδοξον Χριστολογικήν πίστιν και την άδιάκοπον συνέχειαν τής άποστολικής

⁶https://www.zoiforos.gr/index.php?option=com_k2&view=item&id=9660:o-sygnxronos-dialogos-orthodokson-kai-antixalkidonion-ypo-to-fos-tis-paradoseos-tis-ekklisias&Itemid=167

παραδόσεως, καίτοι ἐχρησιμοποίησαν χριστολογικούς ὄρους κατὰ διάφορον τρόπον»⁷!

Περαίνουμε την ανακοίνωσή μας με την παρατήρηση ότι δεν μπορούμε, δεν έχουμε το δικαίωμα να μεταθέτουμε όρια που έθεσαν οι θεοφώτιστοι και θεηγόροι άγιοι Πατέρες. Και τούτο διότι η διδασκαλία τους εκφράζει την σώζουσα αλήθεια, καρπός προσευχής και αγιότητας, έκφραση της επενέργειας του Παναγίου Πνεύματος, το Οποίο οδηγεί την Εκκλησία **«εις πάσαν την αλήθειαν»** (Ιωάν.16,13). Οι άγιοι Πατέρες, τα στόματα του Αγίου Πνεύματος, αποφάνθηκαν, Συνοδικώ τω τρόπω, ότι οι Μονοφυσίτες (αρχαίοι και σύγχρονοι) παρέκλιναν από την ορθή πίστη, ότι δεν φρονούσαν και συνεχίζουν να μην φρονούν την σώζουσα αλήθεια της Μίας και Αδιαίρετης Εκκλησίας. Ως εκ τούτου, εμείς οι σύγχρονοι, για να τους ενώσουμε ξανά στην Εκκλησία, θα πρέπει να έχουμε οδηγούς τους Πατέρες, οι οποίοι, από αγάπη και ευθύνη, αναγκάστηκαν να τους αποκόψουν από το εκκλησιαστικό σώμα, **«ως σεσηπότα μέλη»**. Η όποια αυστηρότητά μας θα πρέπει να είναι εναρμονισμένη με αυτή των Πατέρων, η οποία εν τέλει, ήταν απαύγασμα αγάπης προς αυτούς και όχι προϊόν μισαλλοδοξίας, όπως συκοφαντικά διατείνονται ορισμένοι. Πόσο πιο **«φιλόανθρωποι»** μπορούμε να φανούμε εμείς από τους Πατέρες της Δ΄ Οικουμενικής Συνόδου, οι οποίοι καταδίκασαν και αναθεμάτισαν, **«Εὐτυχή καὶ Διόσκορον δυσφημήσαντας, τῆς θείας αὐλῆς ἐξέλάσασα, συναποβάλλοντες αὐτοῖς Σεβήρον, Πέτρον καὶ τὴν πολυβλάσφημον αὐτῶν ἀλληλόπλοκον σειράν»⁸**; Με ποιο δικαίωμα θα άρουμε τα αναθέματα αυτών των αιρεσιάρχων (**«αγίων» των Μονοφυσιτών**) και θα τους συγκατατάξουμε με τους αγίους Πατέρες, οι οποίοι δίκαια τους αναθεμάτισαν;

Εκ του Γραφείου επί των Αιρέσεων και Παραθρησκειών

⁷ Δευτέρα κοινή Δήλωση και προτάσεις προς τας Έκκλησίας τῆς Μεικτῆς ἐπὶ τοῦ Διαλόγου Ἐπιτροπῆς (Γενεύη, Σεπτέμβριος 1990)

⁸ <https://www.theodromia.gr/625DC6B1.el.aspx>